

РЕШЕНИЕ

№ 536

гр. София, 29.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 16.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **12546** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Г. В. П. с ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ж. Ж., с адрес: [населено място], [улица] съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6123/22.10.2019 г., издадена от А. Т., младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца и на основание чл. 172, ал. 2, т.3 от ЗДвП е отнето свидетелството за управление на МПС №[ЕИК].

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е нищожна, като издадена от некомпетентен орган, неправилна и незаконосъобразна. Твърди се, че жалбоподателят не е управлявал автомобила в момента на настъпване на пътно –транспортното произшествие и няма качеството „водач“, за да бъде приложена по отношение принудителна административна мярка. Сочи се, че при издаването на заповедта са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че не отговаря на целта на закона. Моли се да бъде прогласена нищожността на оспорената заповед. Алтернативно се прави искане заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ж., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждането на разноски по

представен списък.

Ответникът - младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

По отношение на Г. В. П. е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 209249/22.10.2019 г. за това, че на 21.10.2019 г. в 23.40 часа, поради несъобразена скорост и употреба на алкохол е реализирал пътно –транспортно произшествие/ПТП/ с управлявания лек автомобил „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се от [улица]с посока на движение по [улица]към [улица]. Пред [улица] реализирано ПТП в паркираните леки автомобили „Ауди Кю 3“ с рег. [рег.номер на МПС] и „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , който се удря в паркирания лек автомобил „Мазда 4“ с рег. [рег.номер на МПС] . За водач на лек автомобил „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] е посочен Г. В. П..В АУАН е посочено, че водачът отказва да бъде изпробван за алкохол. Описано е, че са нарушени разпоредбите на чл.20 ал.2 от ЗДвП и чл.174 ал.3 от ЗДвП.

На 22.10.2019 г. в 02.40 часа е издаден талон за медицинско изследване на Г. В. П. № 0006433, с който жалбоподателят следва да се яви до 40 минути от връчването на талона в МБАЛ „Св.А.“, за да му бъде извършено изследване на кръвта за наличие на алкохол.

В АУАН е описано, че имуществени вреди са претърпели лек автомобил „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] и леки автомобили „Ауди Кю 3“ с рег. [рег.номер на МПС] , „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил „Мазда 4“ с рег. [рег.номер на МПС] .

В съдебно заседание е разпитана като свидетел П. Д. Ц.-Н.. От нейните показания се установява, че на посочената в АУАН дата на реализиране на ПТП - 21.10.2019 г.вечерта, Г. П. заедно със свидетелката бил на работна среща, когато се почувствал зле – имал сърцебиене, поради което се прибрал в дома си, шофирайки лек автомобил „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС] . Н. го придружила до дома му, управлявайки нейния лек автомобил. Свидетелката отишла в дома на П., който я помолил да остане, в случай че се наложи да се извика лекар. П. се задушавал и не можел да диша добре. Това се случило около 21.30-22.00 часа. След два-три часа около 02.30 часа на 22.10.2019г. в дома на П. дошли полицаи от отдел „Пътна полиция – СДВР“, които му обяснили, че причината за посещението им е настъпило пътно –транспортно произшествие, в близост до дома му, поради което настоявали да подпише документи във връзка с настъпилото произшествие. Тъй като П. не се чувствал добре подписал документите и отказал да бъде изпробван за алкохол с дрегер. На следващата сутрин свидетелката Н. видяла документите и след като огледала автомобила на П., установила, че по него няма никакви щети.

По делото са представени и приети като писмени доказателства резултати от кардиологично изследване на аритмия, както и рецепти за предписани лекарства, от които се установява, че жалбоподателят има хроничен здравословен проблем.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6123/22.10.2019 г., оспорена в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която имат правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителната административна мярка се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган, съгласно приетата като доказателство по делото Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., издадена от директора на СДВР, с която прилагането на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5а и 6 от ЗДвП е възложено на полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Неоснователно е възражението, направено в жалбата, че оспорената заповед е нищожна поради липса на компетентност на органа, тъй като в същата е посочена заповедта за оправомощаване.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания послужили за издаването му. В случая, заповедта за налагане на принудителна административна мярка отговаря на изискванията на цитираната разпоредба.

Съгласно чл. 171 т.1 б б от ЗДвП /в приложимата му редакция/, посочен като правно основание за издаване на заповедта, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4

установените стойности са определящи.

За да бъде наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т.1 б „б“ от ЗДвП, е необходимо да бъде безспорно установено, че водачът на МПС е отказал да бъде изпробван за алкохол. Съдът счита, че при издаването на заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е допуснато съществено процесуално нарушение, а именно на чл. 35 от АПК, според която разпоредба при издаване на административния акт, органът следва да изясни всички относими факти, като вземе предвид възраженията на страните в производството, ако са направени такива.

Административнонаказващият орган е издал оспорената заповед, въз основа на съставения АУАН, в който е посочено, че жалбоподателят П. е управлявал лек автомобил, с който е реализирано ПТП. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат презумптивна доказателствена сила до доказване на противното.

Като извърши преценка на събраните по делото гласни и писмени доказателства в тяхната съвкупност, настоящият съдебен състав не приема за безспорно доказано визираното в АУАН, че на 21.10.2019 г. около 23.40 часа жалбоподателят П. е управлявал лек автомобил „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС], респективно е имал качеството водач на МПС. Качеството „водач“ е от съществено значение за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 б „б“ от ЗДвП и следва да е установено по несъмнен начин за лицето, спрямо което се налага мярката. В оспорената заповед административният орган се е позовал на факти, установени единствено със съставения АУАН. В конкретния случай, по делото са ангажирани доказателства, оборващи доказателствената сила на АУАН. От показанията на свидетеля Н., които съдът кредитира изцяло, се установява, че около 23.40 часа на 21.10.2019 г. жалбоподателят П. е бил в дома си, тъй като е имал здравословен проблем. Това обстоятелство се потвърждава и с оглед на факта, че талона за изследване № 0006433/ е връчен на 22.10.2019г. едва в 02.40 часа – т.е. 3 часа, след настъпване на пътно –транспортното произшествие и то в дома на Г. П., който е бил там, след като се е прибрал в 21.30-22.00 часа на 21.10.2019г. Отричат се и настъпили имуществени вреди по лек автомобил „Мерцедес“ с рег. [рег.номер на МПС].

От ответника в производството не са ангажирани доказателства, потвърждаващи фактическата обстановка, описана в АУАН и заповедта за прилагане на принудителна административна мярка, съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, поради което презумптивната доказателствена сила на АУАН следва да се счита опровергана. Поради това и не е безсъмнено доказано към момента на издаване на обжалваната заповед да са били налице всички законоустановени предпоставки за прилагане на ПАМ. Наложена на жалбоподателя ПАМ подлежи на отмяна, тъй като не е съобразена с материалноправните разпоредби.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143 ал.1 от АПК разноси се дължат на жалбоподателя. Същите са своевременно заявени от процесуалния му представител адв. Ж.Ж. с представен списък по чл.80 от ГПК и са в размер на 1006 лева, включващи държавна такса в размер на 10 лева и заплатено по банков път адвокатско възнаграждение в размер на 996 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. В. П., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 6123/22.10.2019 г., издадена от А. Т., младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която по отношение на Г. В. П. ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца и на основание чл. 172, ал. 2, т.3 от ЗДвП е отнето свидетелството му за управление на МПС №[ЕИК].

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. В. П. ЕГН [ЕГН] сумата от 1006/ хиляда и шест/ лева, разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: